

Следих [дискусията във форума](#) по въпроса за готите и гетите. До момента се въздържах от коментари, защото щеше да се наложи да споря с хора като г-н „Помощ граждани”, нещо което би могло да се третира като лична нападка. Не е лична нападка, вЕрвайте ми.

Реших да се включа в дискусията, след като прочетох отново целия спор от самото начало. И пред очите ми лъсна до болка познатата картина на убогата катедрена действителност. Един се закахърил, че научните среди не дали отпор на творчеството на г-н Чилингиров и предлага усилията си в тази насока защото не бил нито лаик, нито специалист ... Друг пък, за да не остане по-назад ни представя за броени минути богати научни доказателства, свеждащи се до ... копи – пейст от Уикипедия. Малко по-късно, след като във форума избухна гръмогласен смях заради предложената форма на „пет минутен research”, той ехидно попита в кои авторитетни „западни” научни издания са публикувани тезите на г-н Чилингиров.

Не мога да не припомня две неща, до болка познати ни от защитите на някогашните „кандидатски” и днешните „малки докторски” дисертации. (Имал съм съмнителното удоволствие да наблюдавам тези феномени на защити в различни специализирани научни съвети – и в сферата на строителните конструкции, където науката минава за съвсем точна и в сферата на икономиката, където наскоро от страниците на „Файненшъл таймс” ни напомниха, че „икономиксът е изкуство, а не наука”).

Едното е култовата реплика – „аз не съм чел дисертацията на докторанта, но ще взема отношение по нея”. Не е чел форумецът книгите на г-н Чилингиров, но знае, че изводите му са неверни ... Страшно убедително. Този подход е наследство от преди десетонаемврийски времена, но чудесно се харчи и в новите, след смяната на режима. За съжаление, този подход, присъщ най-вече на някои заслужили научни деятели е изпълзлял от храмовете на науката и е свил гнезденце при нас в „Де зората”. Ако напредваме с такива темпове, утре можем да поискаме акредитация като висше учебно заведение – друго ако не, поне научното интригантство се развива чудесно на адрес – нашият домейн. (Милене, честито – ти като сайбия на форума трябва сериозно да се замислиш над тази перспектива).

Между другото, в нашия славен форум, формулата „аз не съм чел дисертацията но ще взема отношение по нея”, мутира по изключително оригинален и забавен начин в: „искам

да направя уточнение, че не съм специалист в материята, а в диалога тук се водят само от принципни съображения” ... Последното моля да не се третира като злобно заяждане, а само като добронамерена закачка. Напълно сериозно смятам, че не само „неспециалистите”, но и лаиците имат право да участват в публични дискусии, друг е въпросът по какъв точно начин ...

Другото е неистовото желание на част от научната колегия, да създаде количествени методи за оценка на научната състоятелност на творчеството на един или друг учен, което най-често ни се предлага под формата на трескаво изчисляване на това колко текста в колко списания с едн – какъв си импакт фактор си поместил. (Не съм изцяло против подобни опити, но все по-често сме свидетели на такива крайности в тази посока в милата ни Татковина, че на човек му се иска цялата тази аритметика да не беше започвала ...).

В нашия случай, подличко подхвърлената реплика за „авторитетните западни научни списания”, трябваше да срути доверието в научната добросъвестност на г-н Чилингиров. За ужас на питащия се оказва, че трудовете на г-н Чилингиров са рецензирани не веднъж и то в положителна насока. Пък и текстовете на г-н Чилингиров са доста обемисти, за да бъдат предложени на някое авторитетно списание с огромен импакт фактор – било то западно, още по-западно или далекоизточно ... Какво да правим, когато има учени, които изпитват ужас от писането на монографии и студии и предпочитат да търсят начини да пробутат скромните си статии и научни съобщения в някое списание с висок импакт фактор. Очаквам с нетърпение, г-н Чилингиров да бъде подложен на нов тест – този път да го питат, колко пъти аджеба е бил цитиран и строго да му поискат справка от „Цитейшън индекс”. Дали обаче и там научните опоненти на г-н Чилингиров няма да бъдат изненадани ?

Няма да преразказвам епизодите с „има ли небългарски автори, които споделят Вашето мнение ?” и обявяването на Енциклопедия „Британика” за научен пенкилер. Тези похвати доста напомнят на методологията на едно нещо, познато ни като „форумен трол”, но аз ще се въздържа да раздавам подобни квалификации. Ще се огранича с тезата, че има хора, на които им доставя удоволствие да задават въпроси от по два реда, на които не може да се отговори с по-малко от двеста ...

Написах горното по следните съображения:

- Ако някой смята, че твърденията на г-н Чилингиров са неверни, то за това може да напише сериозен текст – статия, студия и дори цяла монография, нещо като „анти - Чилингиров”. Това не би било губене на безценно време – ако текстът е наистина научен, обоснован и стойностен, ползата от него би била огромна. След което за авторът на „анти – Чилингиров” не би било проблем да цитира публикацията си във водещо списание (може и българско) и да ни пусне линк в „Де зората” ...
- Откровено се дразня, когато видимо интелигентни хора прибегват до похвати от катедрените съвети от 80-те години.

Към проблема за готите и гетите

Теодор Дечев

Смятам дори и тази кратка мотивировка за достатъчна на този етап. Самият аз също бих искал да обсъдя с г-н Чилингиров някои въпроси от трудовете му, но смятам да направя това по достатъчно почтителен начин, а не с викове „у-у-у-у, д-у-у-у-у, дръжете го ...“. Просто положеният от него труд и разликата в годините ни, ме задължават да избягвам по какъвто и да е начин да заемам позата на съдник, нещо което видимо се услажда на други участници във форума.